

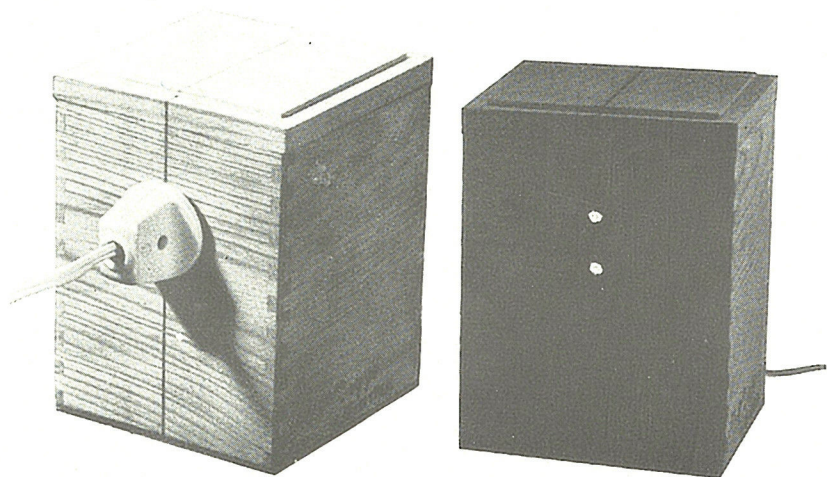
september'70

centraal museum | utrecht

agnietenstraat 1
maliabaan 42

Kunstwerk van de maand

Het afgebeelde kunstwerk is de gehele maand september te bezichtigen in de hal van het Centraal Museum, Agnietenstraat 1 (buslijn 2).

Deze in grote oplaag vervaardigde „mucheapel“, één uit een serie goedkope kunstwerken die in het kader van de Motion-Weeks (19-26 september) worden uitgebracht, kost f 12,50. Ook de andere „mucheapels“ zijn in het museum verkrijgbaar (van f 5,- tot f 12,50).

Jan van Munster

geboren te Gorinchem, 1939.
„2 maal 50 c.c.", 1970.

De thans in Rotterdam werkende kunstenaar Jan van Munster is reeds sinds het verlaten van de Rotterdamse Kunstacademie bezig met de thema's vruchtbaarheid en bevruchting. De stenen beelden die hij vroeger maakte hebben de spanning van paring, bevruchting en verwachting binnen hun gladgepolijste huid opgesloten. Bijna romantisch-erotische beelden.

In de loop der tijd, en vooral doordat Jan van Munster met nieuwe materialen zoals plastics ging experimenteren, maakte die romantische inslag plaats voor een andere droom, die meer op een nachtmerrie lijkt: de science fiction.

De objecten die hij thans maakt, zijn machines en apparaten die ons angstwekkend steriel aandoen. Zij horen thuis in het jaar 2000, of misschien nog later, als de wetenschap alle menselijke warmte en persoonlijke inbreng heeft uitgesloten. Zijn objecten doen afschuwelijk on-menselijk aan. Van Munster maakt inseminatie-objecten: uit kille, eigentijdse materialen vervaardigde apparatuur waarin — suggestief met licht en geluid weergegeven — nieuw leven wordt „gemaakt". Die suggestie is ook aanwezig in het aan ommezijde afgebeelde kunstwerk. Het is een gesloten, geheimzinnig houten kastje, dat een soort navelstreng heeft. Die navelstreng is een gewone stroomdraad met een stekker, die op het lichtnet kan worden aangesloten. Doet men dit, dan ziet men door twee kleine gaatjes „leven" in het kastje. Aan-uit knipperend licht suggereert druppels, of iets dat met een kloppend hart te maken heeft.

Het gaat ook hier weer om een kunstmatige manier van leven of leven maken, zoals men dat in de toekomst in kille, steriel-witte laboratoria zal trachten te doen. Een andere suggestie die Van Munsters object ons geeft is de volgende: als men de stekker die voor de „voeding" zorgt uit het stopcontact haalt, kan men de twee polen in de twee gaatjes van het kastje steken. Hierdoor heeft men niet het gevoel het door Van Munster gesuggereerde leven plotseling af te breken, maar een nieuwe cyclus te maken, die zijn eigen kringloop heeft, ook al ziet men daar niets van. Het geheimzinnige kastje van Van Munster zet ons telkens weer aan het denken. Zal het begrip menselijkheid in de toekomst werkelijk verdwijnen als knappe, efficiënte geleerden met het „leven" gaan experimenteren?